

Polh Martin

Polh Martin nastavi budilko,
ki sredi ga zime iz spanja zbudi.

Pamet soli mu cela družina,
če nor je in zmešan, da ven si želi.

Njega pa to prav nič ne gane,
po glavi le eno se mu podi.

Kapo ter šal in rokavice
hop na sani in že ga več ni.

Naša luna

Naša luna ni okrogla,
kot je tista gor na nebu.
je kosmata, radovedna,
pasje nagajiva, vedno sladkosnedna.

Z repom na kitaro zna igrati,
ko zelo je srečna
brenka bolje,
kot naš ati.
Za piškotek se uleže,
najde Vidka, ko se skrrije,
s smrčkom mokrim me poljubi
in z jezičkom roke umije.

Ta pomlad

Pridi, danes se odloči,
te popeljem na sprehod,
greva tja kamor sonce gre
iz vzhoda na zahod.
S sloni se bova smejala,
košček modrih Ved v torbo dala.
Kaj, če stara panda,
nama vendar le izda,
kako brez kril se pride,
na sam vrh sveta?
Pridi hitro, sonce čaka,
šepeta nama modrosti,
žarke nosi k piramidam
in odkriva nam skrivnosti.
sončna glava je razgreta
V Atlantski ocean gre spat,
midva pa v srce zapriva,
sprehod ta in to pomlad.

Da lažje bom zaspala

Svetlo lučko mi prižgite,
ko zvečer gram sama spat,
strahca s teme preženite
temne sanje odpodite.

Mami ti me nežno božaj,
očka pravljico preberi,
bratec ti pa s svojim mečem,
s škratom grdim brž opravi.

Potlej hitro bom zaspala,
nič ne bom več nagajala,
če pa v sanje pride škrat,
zlezem k vam pod kovter spat.

Manca in Metulji

Manca je na zajtrk
metulje povabila.
Vse skrbno je pripravila,
mizo pogrnila.
Zdaj plešejo, zdaj rajajo,
letajo brezglavo,
podijo, se lovijo,
imajo že zabavo.

ŠŠŠŠŠ ŠŠŠŠŠ
krila jim šumijo
in že v njeni sobi
rože zacvetijo.
Miza ni več miza
stol ni nič več stol
vse se je spremenilo
na glavo obrnilo.

Po tleh poganja trava,
vse stene so iz rož,
veje polne listja,
metuljev za cel koš.
Kako naj bo nesrečna,
ko gleda ta živ, žav,
ta bisernata krilca,
ta travnik ves svetel.

Nič se ji ne čudi,
če danes je prav fina,
le zjutraj je na zajtrk,
metulje povabila.